

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Terezy Matuškové, v právní věci

žalobkyně: **Portz Insel s.r.o., IČO: 25771540**
sídlem Na Plzeňce 165, 252 29 Dobřichovice
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.
sídlem Dominikánské nám. 656/2, 602 00 Brno

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2024, č. j. SZPI/AH702-48/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně bránila proti rozhodnutí, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupků podle zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, za něž jí byla uložena pokuta ve výši 130 000 Kč.

2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, č. j. SZPI/AH702-48/2024 („napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně („inspektorát“) ze dne 9. 4. 2024, č. j. SZPI/AH702-40/2024 („rozhodnutí inspektorátu“).
3. Inspektorát uznal žalobkyni vinnou z porušení povinnosti podle § 27 odst. 4 písm. a) bodu 4 zákona o vinohradnictví a vinařství, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství. Tohoto přestupku se dopustila tím, že v období od 20. 1. 2023 do blíže neurčeného data předcházejícího 30. 5. 2023 uváděla do oběhu celkem 21 341 lahví vína „Tramín červený“, u nichž hodnoty bezcukerného extraktu a skutečného obsahu alkoholu při zatřídění neodpovídaly hodnotám naměřeným laboratoří žalované.
4. Dále uznal žalobkyni vinnou z porušení povinnosti podle čl. 42 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2019/33, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 („nařízení č. 1308/2013“), pokud jde o žádosti o ochranu označení původu, zeměpisných označení a tradičních výrazů v odvětví vína, řízení o námitce, omezení použití, změny specifikace výrobku, zrušení ochrany a označování a obchodní úpravu („nařízení č. 2019/33“), čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. bb) zákona o vinohradnictví a vinařství. Tohoto přestupku se dopustila tím, že v období od 20. 1. 2023 do blíže neurčeného data předcházejícího 30. 5. 2023 uváděla do oběhu celkem 21 341 lahví vína „Tramín červený“, u nichž deklarovaná hodnota obsahu alkoholu při uvedení na trh překročila povolenou odchylku od hodnoty naměřené laboratoří žalované.
5. Dále uznal žalobkyni vinnou také z porušení povinnosti podle čl. 14 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 („nařízení č. 1169/2011“), čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. bb) zákona o vinohradnictví a vinařství. Tohoto přestupku se dopustila tím, že ke dni 18. 8. 2023 nabízela na svých internetových stránkách <https://www.vinocibulka.cz/> (dále také „internetové stránky žalobkyně“) k prodeji vína „Ryzlink rýnský“ a „Cabernet Sauvignon“, u nichž neuvedla provenienci (víno z České republiky) a název stáčírny [dle čl. 119 odst. 1 písm. d), e) nařízení č. 1308/2013], informace o alergenní složce a informace o čistém množství potravin [dle čl. 9 odst. 1 písm. c) a e) nařízení č. 1169/2011].
6. Závěrem uznal žalobkyni vinnou také z porušení povinnosti podle čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. bb) zákona o vinohradnictví a vinařství. Tohoto přestupku se dopustila tím, že uváděla na trh víno „Cabernet Sauvignon“, u kterého byl na internetových stránkách žalobkyně uveden údaj „bez histaminu“, ačkoliv laboratoř žalované zjistila ve víně histamin ve výši 5,84 mg/l. Informace o potravině tak byla z hlediska jejího složení zavádějící.
7. Za spáchání těchto přestupků inspektorát žalobkyni uložil úhrnnou pokutu ve výši 130 000 Kč, povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 1 760 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

8. Žalobkyně namítala, že úvahy žalované o uvedení údaje „bez histaminu“ jsou nesprávné, nezákonné, spekulativní a neprokázané. Žalobkyně nechala víno „Cabernet Sauvignon“ otestovat, a teprve na základě získaných výsledků a v souladu s nimi zveřejnila informaci o laboratorně zjištěných vlastnostech včetně nepřítomnosti histaminu. Testy prováděla akreditovaná laboratoř, která byla osvědčením oprávněna mimo jiné ke stanovení obsahu histaminu. Použila-li žalobkyně údaje touto certifikovanou laboratoří zjištěné, jednala plně v souladu se zákonem. Žalobkyně jako laik není povinna, ale ani oprávněna, výsledky státem pověřené externí autority jakkoliv zpochybňovat. Využitím argumentační linie žalovaného by mohl být vysloven i závěr, že osobám podrobeným chybným lékařským zákrokům nelze přiznat náhradu újmy, neboť samy odpovídají za správnost zvolených lékařských postupů, jelikož mají jako pozorní pacienti tušit, jaké postupy jsou běžné, a znejistět při vzniku pochybnosti. Žalobkyně má proto nadále za to, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila, a za přestupek, který žalovaný označil za nejzávažnější, neodpovídá. To, že se žalobkyně spolehla na výsledek akreditované laboratoře, tedy není okolností polehčující, nýbrž vyvíňující.
9. Žalobkyně považuje za nadbytečné, že se žalovaná věnuje absenci názvu stáčírny, údajů o alergenní složce a o čistém množství potraviny. Žalobkyně nezpochybňuje, že tyto informace byly uvedeny pouze na etiketě, a nikoliv na internetových stránkách. Tím však neztrácí na významu námitky týkající se údaje o provenienci. Žalobkyně pak má za to, že absence údaje „víno z České republiky“ není naplněním skutkové podstaty přestupku. Smyslem předmětné povinnosti je podat spotřebiteli nezavádějící informaci o místě původu vína. Tento účel byl naplněn již použitím označení „Oblast Morava, podoblast Mikulovská“. I když údaj není v dokonalé shodě s formálními požadavky, je toto označení provenience zcela nezaměnitelné. Společenská škodlivost spáchaného jednání je proto nulová, jelikož neexistuje spotřebitel, kterého neuvedením výslovného označení státu mohla žalobkyně uvést v omyl. Nebyla tak naplněna materiální stránka přestupku, hodnocení žalované je tudíž přepjatě formalistické.
10. Závěrem žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením správních orgánů, že výše pokuty není likvidační, které z části považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Zejména pak žalobkyně žalované vytýká, že nepřikládá skutečný význam nepříznivé hospodářské situaci žalobkyně. Závazky v řádech stovek tisíc korun pro žalobkyni rozhodně nejsou závazkem běžným. Je navíc rozdíl, zda žalobkyně přijímá závazky dobrovolně a plánovitě, nebo zda se jako v případě pokuty jedná o zcela neplánovaný výdaj, který jí může přivodit platební neschopnost a donutit ji ukončit podnikatelskou činnost. Správní orgány likvidační povahu vylučují, aniž by objasnily, proč považují likvidační dopady za nemožné. Správní orgány odkazem na možnost splátek nepřímou likvidační povahu potvrzují, jelikož smyslem podnikání žalobkyně bude po dlouhou dobu právě splácení pokuty.
11. Žalobkyně tedy považuje za absurdní, pokud je jí za jednání spočívající zejména v prodeji dvou lahví vína s uvedením údaje „bez histaminu“, o němž správní orgány ex post zjistily, že je díky laboratoří nesprávně použitou metodou měření nesprávný, uložena pokuta ve výši, která jí umožňuje na trhu pouze přežívat, nikoliv se rozvíjet. To vše za situace, kdy i nesporná pochybení žalobkyně mají pouze formální povahu.
12. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí obou správních orgánů zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, případně aby upustil od uložení pokuty.

III. Vyjádření žalované

13. Konstrukce žalobkyně se žalované jeví jako účelová. Je nedůvěryhodné, že by žalobkyně jako prodejce vína zadala zcela náhodně rozbor na zjištění histaminu ve víně, i když jí to zákon neukládá, a na základě jedné věty v protokolu uvedla údaj „bez histaminu“, aniž by si jako prodejce vína byla vědoma kontextu toho, jaký význam má histamin pro spotřebitele či jaké jsou jeho běžné hodnoty. Ze závěrů laboratoře přeložených žalobkyní lze přitom vyčíst, že na základě použité metody nebyla laboratoř schopná hladinu histaminu ve víně zjistit. Hned nad žalobkyní odkazovanou větou „V dodaných vzorcích vína nebyla zjištěna přítomnost histaminu“ je tabulka „Výsledky chemického šetření“, v níž je uvedeno, že množství histaminu ve víně je < 25 mg/kg. Nelze tedy tvrdit, že je víno bez jakéhokoli histaminu. Žalobkyně není trestána za to, že nebyla dostatečně seznámena s postupem analýzy a příslušnými metodami. Je trestána za to, že jako zkušený podnikatel, který ve vinohradnictví podniká od roku 2007, uvedla pro spotřebitele zavádějící údaj. Jednalo se o údaj dobrovolný, a je proto povinností žalobkyně zajistit, aby nebyl klamavý.
14. Další žalobkyní spáchaný přestupek spočíval v neuvedení hned několika údajů o víně, nejen v neuvedení provenience. Žalobkyně pak naplnila jak formální, tak materiální znaky přestupku. Zahraničnímu spotřebiteli bez znalosti českého jazyka a reálií totiž označení „Oblast Morava, podoblast Mikulovská“ postačovat nemusí. Požadavky nařízení č. 1308/2013 nelze bagatelizovat či činit bezobsažnými; pro informování spotřebitele mají zásadní význam.
15. Žalovaná je přesvědčena, že se námitkou likvidační výše pokuty zabývala dostatečně. Její úvahy jsou srozumitelné, neboť se nejdříve zabývala okamžitou likviditou a následně likviditou běžnou. Dospěla k závěru, že byť se obě hodnoty pohybují těsně pod hodnotou teoreticky ideální, pokuta likvidační není. Odkaz na možnost splátek proto považovala za adekvátní. Upozornila, že žalobkyně blíže neuvedla, proč by pro ni pokuta měla být likvidační a omezila se pouze na obecná konstatování. Žalobkyní prezentovaný úhel pohledu je značně zkreslený.
16. Podle žalované vycházejí napadené rozhodnutí i rozhodnutí inspektorátu z řádně zjištěného skutkového stavu a výše pokuty odpovídá povaze a závažnosti přestupků. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci

17. Žaloba není důvodná.
18. Soud úvodem předesílá, že se žalobkyně dopustila celkem čtyř přestupků, přičemž za každý z nich mohl inspektorát uložit žalobkyni dle § 39 odst. 7) písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Žalobkyně předmětná porušení povinností prezentuje jako pouhá bagatelní formální pochybení se zcela zanedbatelnou měrou společenské škodlivosti. Jejímu náhledu ovšem zjištěné skutkové okolnosti neodpovídají. Dva ze čtyř spáchaných přestupků přitom žalobkyně vůbec nerozporuje. Námitky vůči zbývajícím dvěma jsou pak předmětem tohoto rozhodnutí.
19. Žalobkyně je jako prodejce vína spotřebitelům povinna uvádět o svých produktech řadu údajů, a těchto povinností by si měla být dobře vědoma. Jedná se mimo jiné o údaj o provenienci podle čl. 119 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1308/2013, o názvu stáčírny dle čl. 119 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1308/2013, informace o látkách způsobující alergie nebo nesnášenlivost dle čl. 9 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1169/2011, nebo o údaj o čistém množství

potravinu dle čl. 9 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1169/2011. Je proto třeba korigovat tvrzení žalobkyně, že se žalovaná zabývala absencí údajů o stáčírně, alergenní složce i čistém množství potravinu nadbytečně. Žalovaná se naopak chybějícími údaji zabývat měla, jelikož neuvedením každé jednotlivé informace žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku, kterým byla shledána vinnou. Skutečnost, že žalobkyně sama uznává, že tyto údaje na svých internetových stránkách neuvedla, na tomto závěru ničeho nemění.

20. Námitku, že neuvedení údaje „víno z České republiky“ není naplněním skutkové podstaty přestupku, pak soud považoval za nedůvodnou. Nařízení č. 2019/33 v čl. 45 odst. 1 písm. a) jasně vymezuje, jakým způsobem má být uveden údaj o provenienci podle čl. 119 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1308/2013. U výrobků z révy vinné uvedených v bodech 1, 3 až 9, 15 a 16 části II přílohy VII nařízení č. 1308/2013 (víno prodávané žalobkyní spadá pod bod 1) má být uveden slovy „víno z (...)“, „vyrobeno v (...)“, „výrobek z (...)“ nebo „sekt z (...)“, nebo rovnocenným výrazem, s doplněním názvu členského státu nebo třetí země, na jejichž území byly hrozny sklizeny a zpracovány na víno.
21. Jelikož je tedy provenience údaj o tom, z jakého státu víno (vinná réva, ze které bylo vyrobeno) pochází, musí tento údaj obsahovat právě výslovné označení státu, aby byl původ vína znám nejen spotřebitelům tuzemským, ale také spotřebitelům ze všech ostatních členských států. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že neexistuje spotřebitel, který by si stát nebyl schopen dovodit z „Oblast Morava, podoblast Mikulovská“. Spotřebitelé z jiných států nemusejí být dostatečně znalí místních reálií, a proto příslušné právní předpisy výslovně stanovují, že má žalobkyně uvést také název státu, aby byly informace pro spotřebitele nezaměnitelné. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že její jednání nebylo společensky škodlivé. Žalobkyně nesplněním povinnosti naplnila jak formální, tak i materiální stránku přestupku. Jak navíc správně zmínila žalovaná, spáchaný přestupek se týkal nejen údaje o provenienci, ale i řady dalších neuvedených údajů, které nelze opomíjet.
22. Žalobkyně dále namítala, že údaj „bez histaminu“ sice uvedla nesprávně, že ovšem vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Jelikož zákon o vinohradnictví a vinařství ustanovení upravující liberaci právnické osoby neobsahuje, vycházel soud z úpravy zproštění odpovědnosti právnické osoby dle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle tohoto ustanovení právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
23. Odpovědnost za žalobkyní spáchané přestupky je odpovědností objektivní. To znamená, že pachatel nese odpovědnost za protiprávní jednání bez nutnosti zavinění. Pachatel by se tak odpovědnosti mohl zprostit jen vynaložením maximálního úsilí k zabránění porušení povinnosti. Tato možnost liberace se však uplatní jen ve výjimečných a opodstatněných případech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, nebo ze dne 19. 4. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33).
24. Soud má přitom shodně s žalovanou v projednávané věci za to, že žalobkyně neprokázala, že by vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno rozumně požadovat, aby porušení právních předpisů zabránila. Žalobkyně sice předložila protokol laboratorního vyšetření ze dne 27. 8. 2021; ten však podle soudu vynaložení maximálního úsilí neprokazuje. Jak je zřejmé z tabulky „Výsledky chemického šetření“ uvedené v protokolu, u všech vyšetřovaných vzorků byl naměřen histamin ve výši <25 mg/kg. Nejedná se tedy o výši nulovou, a žalobkyně tudíž nemohla nabýt dojmu, že víno žádný histamin neobsahuje.

Z údaje vyplývá pouze to, že obsahuje histaminu méně než 25 mg/kg. Tvrdí-li žalobkyně, že vycházela z pod tabulkou uvedeného závěru, že „u vyšetřovaných vzorků nebyla zjištěna přítomnost histaminu“, pak soud upozorňuje na to, že hned na následujícím řádku je uvedeno, že tento slovní závěr není předmětem osvědčení o akreditaci. Žalobkyně tedy měla vycházet výhradně z výsledků uvedených v tabulce, nikoliv z jejich ne zcela přesné slovní interpretace. A pokud žalobkyně jako dlouholetá prodejce vína, která by měla být znalá svého oboru, na základě naměřených < 25 mg/kg uvedla na svých internetových stránkách, že je víno „bez histaminu“, nevynaložila k zjištění potřebných skutečností veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat.

25. Je to žalobkyně, kdo vůči spotřebitelům vystupuje v pozici odborníka. Jako podnikatel v oboru vinařství by si měla být dostatečně vědoma, z jakých důvodů chce své produkty nechat otestovat na obsah histaminu. Nechala-li si v rámci své podnikatelské činnosti otestovat víno, měla si následně stručný jednostránkový protokol také dostatečně pozorně přečíst. Pak by jí bylo (i jako laikovi co se týče testování potravin) zřejmé, že nulová hladina histaminu zjištěna nebyla. Uvedla-li žalobkyně ke svým produktům prodávaným spotřebitelům navíc také údaj „bez histaminu“, je odpovědná za pravdivost této informace, přičemž tuto odpovědnost nemůže přenášet na laboratoř. Srovnání pozice žalobkyně s pacientem, kterému byl proveden chybný lékařský zákrok, je pak poněkud zavádějící. Jak správně podotýká žalovaná, pacient zpravidla absolvováním zákroku řeší (často nikoliv dobrovolně) svůj zdravotní problém a jeho výsledky nevyužívá ve své podnikatelské činnosti. Žalobkyně se oproti tomu rozhodla pro provedení testu o své vůli a výsledek dezinterpretovala k újmě spotřebitelů, jimž nabízela otestovaný produkt.
26. Závěrem žalobkyně namítala likvidační výši stanovené pokuty. Ani s touto námitkou se však zdejší soud neztotožnil. Žalobkyně porušila řadu povinností, neboť na trh uváděla vína označená v rozporu s jejich skutečným obsahem alkoholu i cukernatosti, neposkytla spotřebiteli hned čtyři povinné údaje o svých produktech, a k tomu víno prodávala jako bezhistaminové, tedy se zavádějícími informacemi o jeho složení. Jak uvedl již inspektorát, tímto svým jednáním mohla spotřebitele poškodit v rovině ekonomické, jelikož za své peníze nedostali zamýšlený produkt, ale i zdravotně, jelikož bezhistaminová vína vyhledávají zpravidla osoby s histaminovou intolerancí, u nichž nezamýšlená, avšak žalobkyní způsobená, konzumace histaminu může vyvolat rozličné zdravotní potíže.
27. Pokuta by měla být jak individuální, tak generální prevencí dalších protiprávních jednání. Je jejím smyslem, aby byla represivní a aby negativně zasáhla do ekonomické sféry pachatele. Pro pachatele by tedy měla být poznatelnou sankcí. Limitem zásahu do ekonomické sféry však je, že uložená pokuta nesmí být likvidační. Nesmí být tedy tak nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele, že by mu byla způsobila sama o sobě přivodit platební neschopnost, dostat jej do existenčních potíží či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Likvidační je ovšem jen taková pokuta, která žalobkyni do existenčních potíží fakticky dostane, nikoliv ta, která může být nebezpečná teoreticky. Žalobkyně se však omezila pouze na obecná konstatování, že jí pokuta může přivodit platební neschopnost. Podle soudu však svá tvrzení nijak neprokázala.
28. Za všechna uvedená jednání přitom správní orgány žalobkyni uložily pokutu při samé dolní hranici trestní sazby. Výše pokuty, kterou žalobkyni uložily jako úhrnnou za všechny spáchané přestupky, odpovídá pouze 2,6 % maximální výše pokuty, kterou by mohly žalobkyni uložit za každý jednotlivě spáchaný přestupek. Pokutu v takové výši lze podle

soudu za likvidační považovat jen ve zcela výjimečných případech, což případ žalobkyně není.

29. Správní orgány se dostatečným a srozumitelným způsobem zabývaly ekonomickou situací žalobkyně. Správní orgány dospěly k závěru, že je okamžitá i běžná likvidita žalobkyně sice lehce pod ideální hodnotou, nicméně z předložených podkladů nevyplývá, že by jí pokuta měla způsobit existenční problémy. Žalobkyně vykazuje stoupající vlastní kapitál, růst tržeb a je v zisku, přičemž z běžných prostředků je možné pokutu uhradit (jen na bankovních účtech žalobkyně z počátku roku 2024 evidovala částku přesahující 5 mil. Kč). Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že se žalobkyně nenachází v takové situaci, že by jí výhradně pokuta ve stanovené výši způsobila platební neschopnost. Tvrzení žalobkyně, že bude po dlouhou dobu smyslem její podnikatelské činnosti výhradně splácení pokuty, která ji umožňuje pouze přežívat, z předložených podkladů nevyplývá a žalobkyně je ničím neprokazuje. Je třeba připomenout, že pokuta má být z podstaty věci nepřijemným zásahem do majetkové sféry pachatele. Ani tvrzení žalobkyně, že své jiné závazky v řádech stovek tisíc přijímá na rozdíl od pokuty dobrovolně, tak namítanou likvidační výši pokuty nezpůsobuje.
30. Žalobkyně závěrem navrhla, aby soud od sankce upustil, neboť pokuta několikanásobně překračuje tvrzenou společenskou nebezpečnost a je zcela zjevně nepřiměřená rozsahu a intenzitě, jimiž měl být narušen veřejný zájem chráněný zákonem o vinohradnictví a vinařství. Soud podotýká, že smyslem a účelem moderační sankce není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Moderační právo soudu je přitom vyhrazeno pro případy zjevné nepřiměřenosti, tedy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání, s návazností na majetkové poměry postihované osoby. „Běžná“ nepřiměřenost zásah soudu do správního uvážení neodůvodňuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016-26, nebo ze dne 24. 4. 2018, č. j. 9 As 55/2017-93). Za zjevně nepřiměřenou přitom zpravidla nebude možné označit pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62).
31. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2,6 % zákonné sazby, tedy při samé dolní hranici zákonného rozmezí. Již to samo o sobě v zásadě vylučuje tvrzení, že jde o pokutu zjevně nepřiměřenou. Žalobkyně pak ve vztahu ke zjevné nepřiměřenosti pokuty zůstala jen u obecných tvrzení a neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že uložená pokuta odporuje zobecnitelné představě spravedlnosti. Soud přitom dospěl k závěru, že v procesu individualizace ukládaného trestu, tedy pokuty, v projednávané věci žádný exces na straně správních orgánů nenastal. Správní úvahu inspektorátu a žalované o výši správního trestu soud považuje za zcela odpovídající spáchaným přestupkům, skutkovým okolnostem případu a poměrům žalobkyně. Jelikož o zjevné nepřiměřenosti pokuty nelze v dané věci vůbec uvažovat, neshledal soud důvod pro to, aby uloženou pokutu snížil, či od ní dokonce upustil.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu